

Kätte on jõudmas aasta kõige pimedam aeg, mil lisaks vähesele päevalgusele halvendavad nähtavust vihma- ja lumesajud ning udu.

Pimeda ajal, ka suvel, kontrolli, et Sinul ja Sinu lähedastel on helkur küljes.

9. klassi pöördumine aktusel:

Paid pedagoogid!

Pajatades pidulikul päeval puldist, püüan pelgikult peita pabinaid püksisäärtes. Päikeselisel päeval proovin põhjalikult pedagooge positiivselt paitada.

Pole põhjust pelgalt podiseda päeva pidulikkusest.

Püüdkem pajatada pedagoogi parematest paledest: Püüab päevast päeva püüdlikult pedagoogi põhjalikkusega poetada poiste-plikade peadesse põhitõdesid põhiainetes. Parimad püüavadki pedagoogide pajatustest palju. Paidel poistel-piigadel pole põhjust põgeneda paganama pedagoogi puuriva pilgu puudutustest.

Paljudel pedagoogika põlguritel puudub püüdlus põhiainete põhjalikuks paigutuseks pähe. Pedagoog pingutab põhjusega - põlgur pole puutetundlik.

Pole põhjust peljata pedagoogide põhjalikkust. Pedagoogide pajatustest püüame palju pähe paigutada.

Parimateks päevadeks palju päikest!

Mõtteid õpetajate päevast

Õpetaja teeb minu arvates ränka tööd. Tal tuleb vastutada selle eest, et noored, kes ise võib-olla oma haridusest eriti ei hooligi, saaksid targaks ning oleksid võimelised elus läbi lööma. Pealegi makstakse selle raske töö eest minu arvates üpriski väikest tasu.

Lapse kasvatus saab alguse kodust, aga on palju neidki, kel mingil põhjusel on jäänud vajalikud (käitumis)normid saamata. Õpetaja peab oskama nende noortega tegelda ja tal tuleb nad mõtlemata panna selle üle, kuidas nad õige tee üles leiavad ja oma tuleviku kujundavad. Peale kooli peab ju ise olema valmis oma elu elama.

Ma leian, et hea õpetaja ei saa lihtsalt klassi tulla, õpikust paar teksti ette lugeda või ülesannet lahendada ning siis panna õpilased hinde saamiseks tööd kirjutama. Hea õpetaja tekitab uudishimu, paneb õpilased uurima ja avastama ning läbi selle õppima. Heaks õpetajaks ei sünnita, enne peab palju õppima ja ennast täiendada tuleb pidevalt. Hea õpetaja jõuab palju.

Õpilased kurdavad, et tuleb koduseid töid teha. Ka õpetaja teeb kodus palju: valmistab tunde ette, parandab (kontroll)töid või kirjandeid.

Õpetaja peab olema tugeva iseloomuga, kõike liialt südamesse võttes ei pea ta kaua vastu, sest teada on, et õelad märkused tulevad õpilastel õige kergesti üle huulte. Ja mõttetuid vaidlusi tuleb pidada. Tuleb olla rahulik, aga pisut ka range, sest kui end ei kehtesta, siis sind kuulda ei võeta.

Selliseid inimesi, kes on nõus südamega tegema rasket tööd, et meie noortest tuleksid tublid kodanikud, on vähe. Sellepärast peaksime meie, õpilased neid rohkem austama ja kiitma.

Reedel, 3. oktoobril korraldas meie klass koolis õpetajate päeva. Mina olin sel päeval võistlustel, aga lugesin tagasisidet, mille klassikaaslased päeva kohta kirjutasid ning leidsin sealt erinevaid arvamusi:

- Minu arusaam õpetaja tööst oli hoopis teistsugune. Ma polnud varem mõelnud sellele, et nad peavad ennast igaks tunniks ette valmistama, et endal peavad teemad nii selged olema. Kuna materjal oli minu jaoks raske, kujunesid ka mitmed tunnid keeruliseks, seda enam, et õpilased olid rahutud ja segasid vahele.
- Mina arvasin, et õpetaja töö piirdub materjali seletamisega klassi ees. Selgus, et seletada tuli ikka uuesti ja uuesti ning aidata neid, kes õpitavast aru ei saanud. **Järgneb lk.2**

← Algas lk.1 Mõtteid õpetajate päevast

- Tund 8. klassis oli negatiivne kogemus, kuna õpilane peale minu tehtud märkust tunni segamise kohta solvas mind ning tahtis kallale tulla. See hirmutas. Mõtlen nüüd, et ka „päris“õpetajad peavad tihti solvanguid taluma.
- Minu jaoks oli raske hindamine. Panin mitmele õpilasele viie ja ühele nelja. Hiljem hakkas südametunnistus piinama: ega ma sellele ühele liiga ei teinud?
- Kahjuks suhtusid enamik klassi õpilastest pikka aega ettevalmistustesse täiesti külmalt. Võeti täiesti enesestmõistetavalt, et paar õpilast koos õpetajatega korraldavad kõik ära ning nende osaks on ainult tähtsal päeval särada. Isegi tunde käisid mõned alles neljapäeva pärastlõunal küsimas.
- Vahetundides arutasime klassikaaslastega, kuidas kellelgi tund läks, ning jagasime nippe, kuidas hullemate klassidega toime tulla. Naljakas oli siis, kui minu mõni klassikaaslane minu tundi „külla“ tuli ning õpilastega rääkis. Kõigil oli nalja palju!
- Lahe oli läbi viia „päris“õpetajate laulutundi. Nad laulsid nii innukalt kaasa, viimase laulu ajal tõusid üles ja hakkasid tantsima. Eriti särtsakad olid õpetajad Hille ja Eva. See oli hästi positiivne tund.
- Kui minu päev väikestega läbi sai, hüüdsid nad kõik koos mulle „aitäh!“ ja plaksutasid. See tegi meele heaks.
- Oli võimas tunne aktusel külg külje kõrval seista ja laulda nii ilusasti, et endalgi tuli pisar silma. Tajusin taaskord, et meil on maailma parim klass, me tunneme ja mõistame üksteist ning hoiame ja hoolime.
- Kallid õpetajad, olge natuke optimistlikumad! Alustage tunde naeratusena ning viige need rõõmuga läbi. Siis on meil koos mõnus olla.

Greete Hollas

Meie 4. klassi õpilased on tublid lugejad

7. oktoobril toimus Võrumaa Keskraamatukogu lasteosakonnas 19. ettelugemise võistlus maakonna koolide 4. klasside õpilastele. Kuna Eestis on käimas liikumisele ja spordile pühendatud aasta, loeti seekord võistu spordilugusid.

Iga osavõtja pidi valima katkendi mõnest raamatust ja selle kodus ladusalt ja ilmekalt lugema õppima. Meie koolist võtsid ettelugemisest osa 4. klassi tublimad lugejad Bibily Cassidy Ilves ja Kertu Kalkun. Bibily valis katkendi raamatust „Neli hommikut ja üks õhtu“, Kertu raamatust „Sirli, Siim ja saladused“. Kokku võistles 27 õpilast, meie lugejad esindasid kooli hästi, lugedes emotsionaalselt ja kaasahaaravalt.

Maris Kütt, raamatukoguhoidja

7. klass külastas Maanteemuuseumi

9. oktoobril oli 7. klass koolimajas kolm tundi ning seejärel ootas Nooruse platsil buss, mis meid Maanteemuuseumi sõidutas. Varbusele sõitsime mööda nn „vana Tartu“ teed, mis on hästi käänuline. Seda teed nimetatakse ka Postiteeks. Teel tegime peatusi ning lugesime infostende, millel kirjutati vanaaegsetest hoonetest – Väimela mõisast ning Parksepa vanast koolimajast. Tilleorus vaatasime skulptuuri „Pioneer trummiga“. Imetlesime ümbritsevat kaunist loodust ning proovisime ette kujutada, milline võis maastik välja näha tol ajal, kui teed mööda postitõllad vurasid. Trepp viis järsust künkast üles ning teisel pool oligi Maanteemuuseum, kus giid Triinu meid juba ootas.

Muuseumis räägiti meile liikluse ja liiklemise ajaloo kohta, käisime pöörlevas autos ja tegime läbi alkoprillide testi. Rootsi ajal, 1632. aastal asutati Tartu Ülikool, samast aastast on olemas ka Postitee märgid. Postipoiss, kel oli kaasas postisarv, liikus hobuse seljas mööda teed ja toimetas kohale pakke. Hind sõltus teekonna pikkusest ning pakkide kogusest. Kui teekonnal tuli ületada sild, oli tasu odavam. Pikka vahemaad läbis postipoiss mitu ööpäeva. Vahepeal sai ta postijaamas keha kinnitada ning magada, samuti vahetati seal väsinud hobused puhanute vastu. Kunagises postijaamas praegu Maanteemuuseum tegutsebki.

Saime teada, et 1862. aastal leiutasid kaks sakslast auto. 14. mail 1920. aastal peatus postijaamas esimene postitõll. 1927. aastal võeti kasutusele liiklusemärgid. Samal aastal hakkasid posti edasi toimetama rongid ja bussid ning postipoisid kaotasid töö. Vaatasime, millised nägid teemärgid välja ajal, kui neid veel puidust tehti, ning võrdlesime nendega hilisemaid, metallist valmistatud, mis tänapäevalgi teeservades liiklust reguleerivad. Meile jagati olulist infot liikluse ja liiklemise kohta. Osalesime katses, kus nägime, mis juhtub, kui kokkupõrke korral on sõitjal turvavöö kinnitamata. Katsetajaks oli karu Kati/Mati ja kuigi kiirus oli väike – vaid 7 km/h, sai ta löögist tubliski räsida. Giid rääkis ka sellest, kui oluline on kinnitada turvavöö tagaistmel. Lisaks sellele, et võid seal ise viga saada, paiskub juba pisike laps (või ka istmele pandud ese) eessõitjale otsa tohutu suure jõuga ning on seega ohtlik. Usun, et peale

selle katse läbitemgemist ei istu keegi meist autosse turvavööd kinnitamata. Veenduda tuleb, et vöö ei oleks keerdus. Igaüks peab enne sõidu alustamist olema kindel, et on teinud kõik enda ohutuse tagamiseks.

10-15 aastastel jalgratturitel peab kaasas olema juhiluba. Sõitma minnes tuleb kindlasti kiiver pähe panna. Nüüd, kus õhtud juba varakult hämarad, on väga aktuaalne helkuri teema. See tuleb kinnitada teepoolsele küljele umbes põlve kõrgusele, siis märkab autojuht seda kõige paremini. Kahjuks on ka juba tänava juhtunud helkuri puudumise tõttu surmaga lõppenud õnnetusi. Helkur maksab vähe, aga see aitab tagada sinu ohutust.

Igaüks meist sai proovida välja ronida kummulikeeranud autost ja see ei olnud just lihtne ülesanne. Järgmises katses oli naljakas vaadata, kaaslasi kes, alkoprillid peas, ringi kakerdasid ning kuidagi ei suutnud toolile istuda või palli ämbrisse visata – ikka läks mööda. Kui ise prillid pähe panin, sain aru, miks see nii keeruline on. Need prillid moonutavad tegelikkust nii palju, et isegi kõige lihtsamad tegevused on raskendatud. Täpselt samuti juhtub siis, kui inimene on joobes, nüüd saame ise palju paremini aru, miks joodikud kakerdavad. Mingil juhul ei tohi joobnuna rooli istuda. Lisaks enda elule seatakse nii ohtu väga paljude kaasliiklejate elud.

Lõpetuseks mängisime veel liiklusbingot, küsides vastastikku liiklusteemalisi küsimusi. Parim vastaja sai auhinna.

Maanteemuuseum on põnev paik, seal leidub harivat tegevust nii väikestele kui suurematele. Soovitame!

Triinu-Merelle Toht, Aveli Sadonski 7. klass

Meie õppepäev muuseumides

Meie kooli 5. ja 6. klassid käisid õppekäigul Palamusel ja Tartus. Palamuse O. Lutsu Kihelkonnamuuseumis nägime Köstri saalis mitmeid variante „Kevade“ raamatust ning muid asju, mis pärit sellest ajast, kui Teele, Toots ja Arno koos oma kaaslastega seal koolipinki nühkisid. Saime teada, et „Kevade“ on tõlgitud väga mitmetesse erinevatesse keeltesse. Oskar Luts ise on selles koolis õppinud ning raamatus on palju tema meenutusi kooliajast. Maja teisel korrusel vaatasime lühifilmi „Kevade“ filmi telgitagustest. Põnevad faktid oli näiteks need, et jää, mille peal lapsed uisutasid, oli tehtud küünlavahast, kuna filmimise ajal oli väljas suur suvi ja „päris“ jääd polnud kuskilt võtta. Lumi aga oli tegelikult tulekustuti vaht. Samas ei ole kõik asjad filmitrikid: näiteks Teele pisarad on ehtsad: tal paluti enne stseeni filmimist mõelda millelegi väga kurvale ja tema mõtles oma hiljuti surnud vanaemast.

Film vaadatud, suundusime koolituppa. Klassis saime teada, et tollal käisid koolis peamiselt poisid ning kooliaasta algas siis, kui kodudes olid sügistööd tehtud. Koolis oldi nädala kaupa – magamistoas oli igapäev oma ase ning kaasavõetud toidumoon hoiu sahvris. Puud ahju kütmiseks tuli samuti õpilastel endal tuua. Üle ukse magamistuppa piiludes nägime Tootsi punast maakera ning leidsime ka põrandaprao, kuhu võrukael Kiire saapanööbid peitis. Klassitoas on pingid ning kantsel, kust õpetaja rääkis, klassi nurgas ootab orel renoveerimist. Koolipingid erinevad meie laudadest oluliselt: kuna tollal kirjutati sule ja tindiga, on igas pingis auk tindipoti jaoks. Klassiruumis on ahi, mille ees Toots omal ajal ahjuroobi najal põlvitas. Põrandale on puistatud kuivatatud herned, pahandust teinud õpilastel tuli nende peal põlvitada või paljajalu käia. Ei kujuta küll ette, et keegi võiks meid niimoodi karistada! Tollal õpiti koolis rehendamist, ilukirja, vene keelt kui ka usuõpetust. Igapäev oli oma väike tahvel, millele kirjutati krihvliga. Meie mängisime „Kevade“ memorit.

Muuseumiaknast jõe ääres vaadates tekkis tunne, et oleme ise „Kevade“ filmis: nägime vaimusilmas jääauku kukkunud Teelet appi hüüdnas ning saksa poistega peetud sõda, kus Lesta vapralt hüüdis ja tegutses: „Mis kinni ei jää, saab kinni löödud!“. Peale muuseumi külastamist jalutasime alevikus ringi: käisime kirikus ja apteegis. Apteegi ees nägime hiljuti avatud kellamees Lible kuju.

Tagasiteel külastasime Tartus Eesti Rahva Muuseumi, kus meile näidati talu maketti. Talukompleksi kuulusid rehetuba, aidad vilja ja riie tarvis, laut ning saun ja tiik. Kuigi pered olid suured, elati kõik koos ühes ruumis. Toal polnud klaasitud aknaid, valgus tuli sisse väikestest avadest, millel seapõied ees. „Ukse kellaks“ oli kriiksuv uks. Giid rääkis, et kogu pere sõi ühest suurest kausist, ainult lusikas oli igapäev oma.

Söögilaua kohale riputati viljakõrtest kaunistus, et leiba jätkuks alatiseks. Vanal ajal magati ahju peale või puupingile laotatud kasukatel või lavatsi peal õlekitil. Nägime vanu tööriistu: seal olid näiteks äke, vigel ja sirp. Üks põnev asi oli karjakutumiskõlisti, mille kõrin pidi karjasele märku andma, et on aeg loomad koju ajada. Rehe all parte peal kuivatati vilja ja ka magati. Meile räägiti, et nii loomad kui ka majatarbed märgistati tollal peremärgiga.

Muuseumi teisel korrusel näidati meile erinevate kihelkondade rahvarõivaid, mis olid väga ilusad. Vaatasime ka neid rõivaid, mida igapäevaselt kanti. Üllatav oli teada saada, et inimesed ei kandnud aluspesu. Kogu aeg oldi samade riiega, mitte ei vahetatud neid päeva jooksul mitu korda, nagu me tänapäeval teeme. Puhtad riided pandi selga kirikusse või külla minnes ja muidugi peale saunas pesemist.

See õppekäik oli meeldivaks vahelduseks tavalistele koolipäevadele ning täiendas osalejate teadmisi sellest, kuidas vanasti Eestimaal elati.

Aveli Sadonski

29. septembril peeti koolis traditsioonilist mihklilaata. Algklasside tublid küpsetajad tulid peale 4. tundi Jussikese koolimajja ning sättisid oma imeliselt lõhnavad hõrgutised vaagnatele ja korvidesse. Meeldivaks üllatuseks olid kodus kokanud ka viienda klassi tüdrukud ning Kristjan 6.b-st. Kui kell vahetundi helises, täitus saal laadalistega ning hoogne kauplemine läks lahti. Kuna koogid-muffinid maitsesid imehead, osteti neid meelsasti. Risto 3. klassist, oli koos vend Robiniga 4. klassist eelmisel õhtul eriti palju vaeva näinud ning oma muffinid uhkesti ära kaunistanud. Nad olid kaupadele ka toredad nimed mõelnud, näiteks „Jänku kõrvad sügisel“, „Kärbseeseen“ või siis natuke kõhedust tekitav „Verised muffinid“ (vaatamata nimele oi kui maitsvad!). Äri läks hästi, kaup kadus vaagnatelt, ilma et keegi oleks hinda alla kaubelnud ning järgmisel päeval teatas Risto rahulolevalt, et tema hakkab suureks saades kokaks ja avab oma kohviku. Ootame!

Matkapäev „Reipalt koolipinki“

Teisipäeva hommik oli jahedavõitu, ent Nooruse platsil bussi oodates tungisid päikesekiired juba udust läbi ja paitasid põske. Ilm oli ilus. Ehkki mõned üsna unised, olid kõik meie klassi õpilased kohal ja retkeks valmis. Meiega liitus 6.a klass.

Kui Kirikumäele jõudsim, jagas õpetaja Liis meile töölehed. Osa ülesandeid täitsime ära juba bussi juures, teistele tuli vastused leida rajal liikudes. Rada kulges piki Kirikumäe järve kallast, soisemates kohtades kõndisime laudteel. Raja kõrval oli ohtralt seeni, mida meie õpetajad usinasti korjasid. Mõnes kohas oli seeni nii palju, et tekkis mõte, et keegi on sinna oma seenepenna rajanud. Mina lootsin kukeseeni leida, ent neid ei hakanud silma, küll oli palju pilvikuid ja erinevaid pruune seeni, mille nime ma ei tea. Raja kõrvalt noppisime mustikaid, pohli ja jõhvikaid. Oma päevase vitamiininormi sõime sel päeval kõik kindlasti täis. Lisaks marjapuhmastele nägime raja kõrval sookailu ja kanarbikku, mida ma tundsin, õpetaja näitas hanevitsa, murakat ning kukemarja. Nende taimede ning ka läheduses elavate lindude ja loomade kohta saime lugeda ka raja kõrval olevatelt infotahvlitelt. Vahepeal manitsesid õpetajad meid lihtsalt ilusaid vaateid imetlema. Iseäranis ilusad olid ämblikuvõrgud, milles sillerdasid kastepiisad. Neid võrke oli palju ja mets näis seetõttu muinasjutuline.

Mulle selline reibas hommikune kõndimine meeldis ja oleksin valmis olnud need neli kilomeetrit uuesti läbi kõndima, aga mõned meie seast olid juba üsna väsinud. Nii sõime kaasavõetud võileivad ära, täitsime töölehed lõpuni ja sõitsime Võrru tagasi. Minule see looduses veedetud päev meeldis.

Aveli Sadonski 7. klass

8. ja 9. klasside matkaseltskond kogunes hommikul Nooruse platsil, kust buss meid Uue-Saaluse mõisaparki sõidutas. Meie eesmärgiks oli läbida Kavadi järve matkarada. Mõisast olid järel ainult varemed, aga kunagi oli selle koha peal kindlasti olnud uhke kompleks. Õpetajad rõhutasid, et aega on meil palju, ning soovitasid rajal olles silmad ja kõrvad lahti hoida, et me hiljem viktoriinis edukad oleksime.

Matkarada lookles maalilise järve kaldal. Üle raja kummardusid sarapuud ning sambla sees oli ohtralt erinevaid seeni. Jõudsim kohta, kus rada kaheks harunes. Pidasime aru ning valisime vasakpoolse, peagi aga selgus, et seda mööda liikudes jõuab kohe varsti autoteeni. Pöörasime ringi ning kõndisime teisele poole. Liikusime üle põldude ja jõudsim uhkete majade juurde. Õpetaja Merje läks ühest majast raja edasise kulgemise kohta uurima. Selles majas elas üks vanem mees oma kuldse retriiveriga. Mees oli väga jutukas, õpetaja arvas, et ta on kunstnik, sest üle tema hoovi minnes märkasime aknalaua peal palju erinevaid pintsleid.

Rada läbi kõnnitud, sõime piknikuplatsil võileiba ning õpetaja rääkis põnevaid fakte Kavadi järve, Uue-Saaluse mõisa ja mõisapargi kohta. Järgnenud viktoriin oli minu arvates lahe. Jäime oma matkaga rahule, pisike tõrvatilk meepotis oli aga see, et kõrvarõngast, mille õpetaja Hille ära kaotas, me kahjuks üles ei leidnudki.

Casandra Kerves 8.b

13. oktoobril peale õppetunde toimus 4. klassi klassiõhtu "Sügis ja tüdrukute esimene kokakunst". Kodunduse tunnis valmistasid tüdrukud erinevaid tikuvõileibu. Kaasa oli võetud tegijaile sobivad ja maitsvad toiduained, millest valmisid hõrgutavad ning pillkupüüdvad suupisted. Meisterdamise käigus täitis klass nii isuäratavate lõhnadega, et poisid ei jõudnud kuidagi klassiõhtu algust ära oodata. Lõpuks jõudiski kauaoodatud hetk kätte - klassiõhtu. Lustakas mäng "Kleepuv nimi" mängitud, algas valmistatud hõrgutiste degusteerimine. Tikuvõileivad kadusid taldrikutelt kui kevadine lumi. „Mmm! Mõnus!“ Klassiõhtu jätkus lustakate mängude ja põneva viktoriiniga.

4. klassi õpilastel oli tore ja meeldejääv suvi

Suve algus oli tänavu jahe, aga peale jaanipäeva läksid minu suureks rõõmuks ilmad ilusaks. Minu suvi oli seiklusterohke: käisin vanaema juures, Tallinnas ning Suurel Munamäel, võtsin osa folkloorifestivalist ning Võru linnapäevadest. Muidugi ei puudunud mu suvest ujumine, jalgrattaga sõitmine ning õues mängimine.

Jaanipäeva pidas meie pere tänavu vanaema juures maal. Vaatamata jahedale ja vihmassele õhtule, oli meil väga lõbus. Punusime aasalilledest pärgi, milles oli seitset erinevat sorti taimi sees, laulsime ja tantsisime ümber tule. Vanaisa ostetud taevalaternad lennutasime koos heade soovidega õhku. Oma pärjad panime öösel koju jõudes voodi kohale rippuma, et näha ilusaid unenägusid.

Nädal peale jaanipäeva reisis meie klass Tallinnasse - meie rahvatantsurühm pääses tantsupeole esinema. Mina sõitsin oma ema ja õega pealinna üks päev enne klassikaaslast. Päeval, kui ema oma rühmaga tantsuproove tegi, külastasime meie onu. Tema pool mängisin ma kassipoja ja suure koeraga. Õhtul käisime kõik koos kinos filmi „Pahatar“ vaatamas. Tantsupeonädal oli pingeline. Tegime Kalevi staadionil pikki proove ning esinesime kolmel etendusel. See oli ikka võimas tunne koos väga paljude teistega sama tantsu esitada. Viimasel päeval enne kojusõitu käisime 3D kinos animafilmi „Kuidas taltsutada lohet?“ vaatamas.

Juuli keskel toimunud Võru folkloorifestivalil osalesime kogu perega. Esimesel õhtul toimus üritus Juba külas, seal õppisime erinevate rahvaste tantsu, mida õpetasid väliskülalised. Eriti meeldisid mulle Baskimaa tantsud. Ka tänavatantsust ning tantsuorienteerumisest võtsin ma osa. Orienteerumisel tuli linnas kaardi järgi erinevad punktid leida ning igas neist õpetati meile selgeks uus tants. Kahjuks lõppes see ettevõtmine minu jaoks kurvalt: vigastasin oma jalga ning ema pidi mind arsti juurde viima. Kaks järgmist nädalat käisin karkudega.

Õe sünnipäeval külastasime Liikluslinna, kus oli võimalus sõita paljude erinevate masinatega. Mina vurasin ringi politseimootorratta, bussi ja ralliautoga. Kõik koos sõitsime rongiga nii majas sees kui väljas ja keerlesime karussellidel. See oli üks vahva suvepäev!

Augusti algul käisime Valgast tulnud sugulastega Suure Munamäe vaatetornis, hiljem sõime suusabaasi kohvikus. Veel osalesin augustis Võru linnapäevadel: käisin rongkäigus ja linna ajaloo-orienteerumisel ning sõin sünnipäevatoriti.

Mul oli tõeliselt meeldejääv suvi, sest sellesse mahtus palju põnevat.

Kertu Kalkun

Möödunud suve meenutades ei saa kindlasti üle ega ümber tantsupeost, sest see oli meie Tsõõrikese rühma jaoks eriline sündmus. Kuigi proovipäevad olid pikad ja pingelised ning harjutada tuli nii külmas viimas kui lõõskavas päikeses, oli tuhandete pealtvaatajate ees esinedes väga uhke tunne.

Üks vahva ettevõtmine oli meie pere Kauksis käik. Kodust asusime teele reede õhtul üsna hilja ning jõudsime kohale südaööl. Kohapeal selgus, et vabu telkimiskohti enam ei ole. Kui ema selgitas, et meil pole väikse titaga kuhugi minna, leiti meile üks plats ning pidime pimedas telgi üles panema. Kõik olid unised ja väsinud. Hommikul, kui saime varakult randa minna ning vesi oli soe ja mõnus, ununesid õised sekeldused kõigil kohe ning veetsime üheskoos mõnusasti aega.

Järgmisel päeval külastasime Vudilat, kus minu suureks rõõmuks oli palju batuute ning liumägedega basseini. Lõuna ajal proovisime ise forelli püüda, aga seekord ei näkanud. Lasksime endale valmistada juba valmispüütud kala ning see maitses hea. Meil oli seiklusterohke päev ning koju jõudsime alles hilja õhtul.

Selle suve suurimaks kordaminekuks pean puooni ehitamist. Suve algul ma väga suuri lootusi ei hellitanud: ülesanne tundus keeruline. Kui aga vanem vend nõu ja jõuga appi tuli, valmis meil uhke onn. Emme aitas selle üle värvida. Korraldasime vahva avamispeo. Olin selleks puhuks maiustusi kogunud ning lastešampust pakkusin ka. Selles onnis olen põnevalt aega veetnud.

Nüüd sügisel, kui ilmad vihmaseks kisuvad ja rohkem toas peab olema, on tore oma suveseiklusi meenutada.

Robin Parv

Osalesime õppeprogrammis „Minu Riik“

8.-9. klassid käisid 30.septembril õppepäeval Tallinnas, mille käigus külastasime Riigikogu ja Stenbocki maja, kuid jõudsime ka Tallinki laeva ekskursioonile, uudistama kruisilaeva Victoria. Päeva põhieesmärgiks oli tutvustada meile riiki ja võimu ning poliitilisi institutsioone.

Stenbocki majas rääkis giid maja ajaloost kui ka valitsuse tööst. Maja on nime saanud Saaremaal elanud krahv Stenbocki järgi, kes rahastas kohtumaja ehitamist. Praegu on see Eesti Vabariigi valitsuse ja Riigikantselei töö- ja esindushoone. Meile näidati peaministri kabinetti ning saali, kus vabariigi valitsus istungeid peab. Rohelises ja sinises saalis võõrustatakse tähtsaid külalisi. Saime teada, et paljude välisriikide esindajad tunnevad suurt huvi Eesti e-valitsuse vastu. Nimelt on ikka veel mitmetes riikides kõik dokumendid paber kandjal ja miski ei käi läbi interneti nagu Eestis. Üllatav oli, et mõnikord kestavad valitsuse istungid õige lühikest aega: vajaliku eeltöö teeb iga minister oma nõunikega ära ministeeriumis, istungil otsused kinnitatakse. Ma arvan, et see külastus tuleb meile suureks kasuks, sest kõik see, mida olime varem koolis Eesti valitsuse kohta õppinud, muutus palju selgemaks ja arusaadavamaks.

Toompea lossi pääsemiseks tuli nii nagu Stenbocki majaski läbida turvakontroll. Igaüks meist näitas isikut tõendavat dokumenti ning meie kotid valgustati läbi. Saime teada, et ka nendes majades töötavad inimesed läbivad kontrolli iga kord, kui majja sisenevad. Liikusime läbi pikkade koridoride riigikogu saali rõdule, kust saime istungit jälgida. Saalis on igal saadikul kindel koht, aga nad ei viibi kogu aeg kohapeal, vaid teevad oma kabinettides tööd ning jälgivad saalis toimuvat teleri vahendusel.

Põnev oli kohtumine IRL-i kuuluva saadiku Erki Noolega. Kõigepealt rääkis ta oma tööst riigikogus, hiljem jõudsime ka sporditeemadeni. Eriti huvitav oli kuulata, mida arvab kunagine tippspordlane dopingust.

Pärast lõunat viidi meid sadamasse ja sealt edasi laeva peale, kus meid giidid juba ootasid. Alguses oli meil mõnus aeg istumiseks, pakuti küpsiseid ja mahla. Pärast seda toimus lühike ekskursioon laevas. Saime teada nii palju uut ja kogu see laevanduse teema hakkas mind väga huvitama. Näiteks räägiti meile, et see laev on võimeline parkima viie sentimeetri täpsusega. Minu jaoks on see täiesti müsteerium, kuidas nii suur laev selleks võimeline on. Põnev on seegi, et laevade tüürimehed suhtlevad omavahel lippude abil, igaks juhtumiks on erinev kindla tähendusega lipp.

Kogu see pikk päev tuli mulle väga kasuks, sest nüüd on mul hoopis rohkem motivatsiooni kodanikuõpetuse tundides kaasa mõelda ja tublisti õppida.

Greete Hollas 9. klass

Meile meeldivad seiklused

Ühe ilusa sügisese pärastlõuna veetis 4. klass Otepää seikluspargis. Instruktor rääkis meile kõigepealt seiklusraja turvalisusest ning sellest, kuidas tuleb seda läbides käituda, et end mitte ohtu seada. Saime endale turvavarustuse: traksid, vöötrapetsi ning karabiinid. Harjutusrajal selgitati, kuidas karabiinid turvatrossi külge kinnitatakse. Eriti rõhutas instruktor seda, et edasi liikudes tuleb arvestada, et üks karabiin peab alati kinni olema. Vöötrapetsi abil sai iga raja lõpus teha pika sõidu. Harjutusrada lõppes platvormil, esimene rada mulla peal, teine kõval matil ning kolmas pehmel matil. Iga järgmine rada oli pisut keerukam kui eelmine. Mõne takistuse ees tuli ka natuke julgust koguda. Trossi küljes rippudes alla sõites hirm ununes. Tuul vihises kõrvus ning hästi lahe oli. Rõõmukilkeid kostis palju.

Pärast turnimist pidasime piknikku, ning rääkisime juttu saate „Rula ja ratas“ ühe tegija Priit Piusega. Soovijad said temalt ka autogrammi.

Oli tore ja huvitav. Sain kinnitust, et olen ikka julge tüdruk!

Salme Adeele Hollas 4.klass

Sügise sünnipäeva tähistamine kattus tänavu Edgar Valteri 85. sünniaastapäevaga. Kunstitundides käsitlesime sel ajal illustratsiooni ja illustraatorite teemat. Vaatasime ja võrdlesime tundides erinevate kunstnike kujundatud raamatute pilte ja illustreerisime ise Heljo Männi luuletust "Mere taga metsa taga". Naabruses asuv lasteraamatukogu kutsus meid külla vaatama E.Valteri kujundatud raamatute väljapanekut ja tema maalide näitust. Lisaks oli võimalus kunstitundide ajal kuulata-vaadata Helle Laanpere esitlust kunstniku elust ja tema kuulsaks joonistatud tegelastest. Kes meist ei tunneks ära Sipsikut ja Naksitralle Eno Raua kirjutatud raamatutest ja Krõlli Ellen Niidu juttudest? Pokumaa on meie Võrumaa tõmbenumber tänu Edgar Valteri toredale oskusele näha looduses muinasjutulisi tegelasi. Need olid põnevad, natuke teistmoodi tunnid.

Aire Perk, kunstiopetaja

„Mere taga metsa taga“
Aliis Lang 6.a klass

„Mere taga metsa taga“
Cassandra Piirioja 6.a klass

Külas lasteraamatukogus

Postikaru
Võru I Põhikool
Seminari 1
65608 VÕRU
Telefon:
7821234
E-post:
kool@vip.edu.ee
Veebisait:
www.vip.edu.ee

24. septembril osales 4. klassi meeskond linna koolide 4. klasside õpilastele mõeldud fotojahil „Tervitame sügist kodulinnas“. Ilmataat andis neile päikeselise "jahilma". Lapsed otsisid fotode ja tänavanimede järgi kodulinna tuntumaid maju ja kohti, pildistasid pargis sügistunnet. Hoonete seintele kinnitatud teadetetahvlitelt loeti infot ning tehti temaatilisi grupipilte. Retk lõppes Kandle aias.

Oma kooli algklassiõpilastele mõeldud üritus „Tere, Sügis!“ toimus 23.septembril vihmase ilma tõttu saalis. Arutleti üheskoos sügise tunnuste üle, mõistatati, kõneldi oma suhtumisest loodusesse ja käitumisest looduses ning mängiti. Sünnipäev lõppes ühise kommisöömisega.